ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **L. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2020, č. j. 18 A 7/2019 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Ostrava (dále též „správní orgán I. stupně“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. SMO/430556/18/DSČ/JeřK, vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Toho se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 3. 5. 2018 v 11:56 hodin řídil osobní motorové vozidlo Škoda Superb, RZ X, po ul. Opavské v Ostravě - Porubě, ve směru jízdy od ul. Sokolovské k ul. 17. listopadu, přičemž v blízkosti domu č. 62 jel v obci rychlostí vyšší, než je nejvyšší dovolená rychlost pro jízdu vozidel v obci. Silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C mu byla změřena okamžitá rychlost 80 km/h, po odečtení možné odchylky přístroje byla jeho rychlost jízdy nejméně 77 km/h. Tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, naposledy dne 2. 11. 2017. Tímto svým jednáním žalobce dle správního orgánu I. stupně porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil

se tak dotčeného přestupku tím, že opakovaně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h. Za to mu správní orgán I. stupně uložil pokutu 3 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 4 měsíců. Současně mu uložil povinnost zaplatit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018, č. j. MSK 123535/2018, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížil pokutu na 2 500 Kč a zkrátil trest zákazu činnosti na dobu 3 a půl měsíce. Dále upravil text výroku v části týkající se splatnosti pokuty a nákladů řízení. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl provedeným dokazováním zjištěn v dostatečném rozsahu tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Bylo-li měření realizováno, jeho metoda musela být v souladu s manuálem k obsluze. Správnost měření lze tedy považovat za prokázanou. Za této situace bylo provádění dokazování návodem k obsluze rychloměru RAMER 10C (dále též „návod k obsluze“) a výslechem policejní hlídky nadbytečné. Z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí o odvolání vyplývá, že žalovaný tyto důkazní návrhy považoval za nadbytečné. Krajský soud dále uvedl, že podle fotografického snímku bylo zcela zřejmě měřeno projíždějící vozidlo žalobce. Co se týče námitky ohledně polohy policejního vozidla, ztotožnil se krajský soud se závěry žalovaného. Za zcela nedůvodnou označil námitku, že byl přestupek spáchán jiného dne, neboť údaj o datu spáchání přestupku je jednoznačně podložen podklady rozhodnutí. Obsah vyjádření Českého metrologického institutu (dále též „vyjádření ČMI“) nevyvrací závěry o správnosti měření rychlosti. To totiž proběhlo ověřeným měřidlem, které bylo obsluhováno proškoleným policistou, a ze správního spisu neplynou žádné pochybnosti ohledně měření rychlosti. K námitce podjatosti krajský soud uvedl, že tato nebyla uplatněna bezodkladně, ale po více než 20 dnech od okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl, kdo předmětnou věc vyřizuje. S ohledem na její obsah se nadto dle krajského soudu jedná o účelovou námitku podjatosti, kterou žalobce ničím nepodložil. Žalovaný pak podrobně odůvodnil uložený zákaz činnosti. Závěrem krajský soud uvedl, že se nezabýval nesouhlasem žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Nelze podle něj přijmout argument, že měření muselo proběhnout v souladu s návodem k obsluze, pakliže bylo realizováno. Krajský soud pominul předložené vyjádření ČMI, které uvedený závěr popírá. Žalovaný ani krajský soud tak řádně nevypořádali námitku týkající se reflexe. Její vznik stěžovatel dovozoval z toho, že mu tachometr ve vozidle ukazoval jinou rychlost, než která byla naměřena, přičemž za vozidlem byla v dosahu rychloměru svodidla, od nichž podle návodu k obsluze dochází k reflexi. Žalovaný a krajský soud tuto námitku vypořádali irelevantními

argumenty a nepřezkoumatelnými úvahami. Stěžovatel setrval na názoru, že správní orgán musel provést k důkazu návod k obsluze, jelikož konstatoval, že bylo měřeno v souladu s ním. V opačném případě není tento jeho závěr přezkoumatelný. Takový důkaz nelze označit za nadbytečný. Sám stěžovatel navrhoval provést důkaz návodem k obsluze za účelem prokázání, že měření bylo provedeno v rozporu s ním. Jedná se tedy o opomenutý důkaz. Krajský soud měl z tohoto důvodu zrušit rozhodnutí žalovaného, nikoliv nahrazovat jeho úvahu o důvod, pro který nebyl důkaz proveden. Stěžovatel zdůraznil, že nelze hovořit o nadbytečnosti předmětného důkazu. Nad rámec kasační stížnosti, tedy mimo kasační námitky, vyjádřil stěžovatel, respektive jeho zástupce, nesouhlas s vyvěšováním jejich osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby tato byla zamítnuta.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Tu stěžovatel spatřuje především v tom, že se krajský soud dostatečně nezabýval námitkou týkající se vzniku reflexe a neprovedení důkazu návodem k obsluze, a že pominul vyjádření ČMI.

[9] Těmto výtkám Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Co se týče námitky ohledně vzniku reflexe, přisvědčil krajský soud zcela jasně názoru žalovaného, že stěžovatel předložil ve vztahu ke zpochybnění výsledku měření toliko účelová a spekulativní tvrzení, kterými nemohl dosáhnout zpochybnění skutkového stavu zjištěného správními orgány. Ve vztahu k námitce neprovedení důkazu návodem k obsluze sám stěžovatel připustil, že ji krajský soud vypořádal konstatováním, že z kontextu odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá úvaha o nadbytečnosti tohoto důkazu. Krajský soud se rovněž zabýval vyjádřením ČMI. Uvedl, že toto vyjádření samo o sobě nevyvrací závěry o správnosti měření rychlosti. S těmito závěry krajského soudu mohl stěžovatel polemizovat, ostatně tak v kasační stížnosti i učinil. Lze uzavřít, že rozsudek krajského soudu dostál požadavkům ustálené judikatury kladeným na odůvodnění soudních rozhodnutí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Jednoznačně z něj vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby.

[10] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval argumentací stěžovatele, kterou zpochybňoval správnost provedeného měření. Stěžovatel poukazoval především na možný vznik reflexe, jenž dovozoval z toho, že mu tachometr ve vozidle ukazoval jinou rychlost, než která byla naměřena rychloměrem, přičemž za vozidlem byla v dosahu rychloměru svodidla, od nichž dochází k reflexi. Dále se v této souvislosti vymezil proti závěru, že správnost měření lze považovat za prokázanou, bylo-li provedeno.

[11] Na tomto místě nutno předeslat, že platí-li teze, dle níž je možné považovat správnost měření za prokázanou v případě, že je realizováno, je nadbytečné zabývat se možným vznikem reflexe. Ve vztahu k měřícímu zařízení RAMER 10C, jenž byl použit i v projednávané věci, přitom Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, uvedl: „*Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: 'Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný' (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.*“ Obdobně na spolehlivost provedeného měření v případě stejného měřícího zařízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32, ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020 - 21, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019 - 41. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že je v projednávaném případě nadbytečné podrobněji se zabývat otázkou vzniku reflexe. Krajský soud zcela v souladu s prejudikaturou zhodnotil, že správnost měření je možné s ohledem na vytvořený výstup (fotografický snímek s vozidlem stěžovatele a vyznačením rychlosti) považovat za prokázanou. Nutno dodat, že stěžovatel ani žádným relevantním způsobem správnost měření nezpochybnil. Poukázal pouze na to, že mu tachometr ve vozidle ukazoval rychlost 50 km/h (respektive na tuto rychlost měl nastavený tempomat), a že na radarovém záznamu jsou za jeho autem svodidla (ve skutečnosti se jedná o zábradlí). Za situace, kdy bylo měření provedeno, a měření prováděla proškolená osoba ověřeným zařízením, jsou tato tvrzení pro vznik důvodných pochybností o správnosti provedeného měření zcela nedostatečná.

[12] Vzhledem k okolnostem případu považuje kasační soud za nezbytné zmínit rovněž rozsudek ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, v němž Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „*typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.)*“, které lze obecně považovat za nevěrohodné. K tomu dodal, že „[z]*a této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření.*

Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledek měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů." Stěžovateli sice lze v obecné rovině přisvědčit, že shromážděné podklady nepředstavují nezpochybnitelný důkaz o skutkovém stavu. Pokud však chtěl účinně brojit proti zjištěnému skutkovému stavu, bylo nezbytné, aby skutečně účinně zpochybnil relevantní okolnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 - 38). To se však stěžovateli v posuzované věci nepodařilo.

[13] V další části kasační stížnosti stěžovatel namítl, že správní orgány neprovedly navržený důkazní prostředek (návod k obsluze a vyjádření ČMI) a nevypořádaly se s nimi. Krajskému soudu v návaznosti na to vytkl, že pochybení správních orgánů aproboval a nahradil jejich úvahu stran neprovedení navržených důkazních prostředků ve správním řízní vlastní úvahou o jejich nadbytečnosti.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že by se správní orgány (a v návaznosti na ně krajský soud) nevypořádaly s vyjádřením ČMI. Tento důkazní prostředek poskytl ve správním řízení sám stěžovatel. Znal tedy jeho obsah. Zároveň platí, že vyjádření ČMI bylo založeno ve správním spisu, účastník řízení se s ním tedy mohl seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017 - 48). Stěžejní pak je, že žalovaný ve svém rozhodnutí obsah této listiny shrnul, a rovněž se k ní vyjádřil (vypořádal ji). Uvedl, že se ztotožňuje s obsahem daného vyjádření, avšak na rozdíl od stěžovatele má za to, že podporuje závěry, k nimž dospěl. Jak již bylo uvedeno výše, tímto důkazem se zabýval rovněž krajský soud. Uvedená námitka stran vyjádření ČMI je tak zjevně nedůvodná a nejedná se o opomenutý důkaz, ale o důkaz, který byl řádně vypořádán.

[15] Co se týče vypořádání návodu k obsluze jako navrhovaného důkazního prostředku, lze v obecné rovině přisvědčit stěžovateli, že není v pravomoci soudů nahrazovat správní uvážení příslušných správních orgánů uvážením soudcovským. To však ani krajský soud v projednávaném případě neučinil. Žalovaný sice výslovně do svého rozhodnutí nepromítl závěr o tom, že návod k obsluze považuje za nadbytečný důkaz. Pokud však tato skutečnost opravdu z jeho rozhodnutí vyplývala, pak krajský soud nepochybil tím, že ji toliko konstatoval. Tímto nijak nenahradil uvážení správních orgánů o relevanci daného důkazního prostředku, ale přezkoumal, zda v tomto ohledu rozhodnutí správních orgánů dostála z materiálního hlediska stanoveným požadavkům na odůvodnění. Stěžejní je totiž materiální pojetí správního rozhodnutí, nikoliv čistě jeho formální obsah. Nejvyšší správní soud po seznámení se s obsahem rozhodnutí žalovaného nemohl, než dát krajskému soudu za pravdu. Již v části II. rozhodnutí, nazvané „věcná správnost", žalovaný jednoznačně uvedl, že byl v řízení zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V části IV. rozhodnutí žalovaného, nazvané „Námitky", se tento závěr opakuje. Žalovaný například uvedl, že „[z]*e spisu ani z podání obviněného nevyplývají žádné indicie, které by zjištěný skutkový stav zpochybňovaly*" či „[a]*rgumenty, které by mohl odvolací správní orgán uznat jako důvodné pochyby, nebyly ze strany obviněného uplatněny*" a „*nemá odvolací správní orgán důvod k pochybnostem, když nesprávnosti měření obecně nic nenasvědčuje a odvolatel ke svému*

tvrzení nesdělil věrohodné a konkrétní argumenty.“ Žalovaný tedy zjevně skutečně považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný. Návodem k obsluze přitom mělo být prokazováno, zda policejní hlídka postupovala při měření rychlosti v souladu s tímto návodem. Měl být tedy dokazován skutkový stav. Pokud vezmeme v potaz, že žalovaný opakovaně uvedl, že skutkový stav je dostatečně zjištěn a argumentace či podání stěžovatele na tomto závěru nic nemění, a zároveň že návodem k obsluze měl být prokazován skutkový stav, pak tyto skutečnosti implikují, že návod k obsluze žalovaný skutečně považoval za nadbytečný důkaz. Na místě by zcela jistě bylo, aby žalovaný tuto skutečnost explicitně uvedl ve svém rozhodnutí, jako to učinil u návrhu na provedení důkazu výslechem policejní hlídky. Vzhledem k tomu, že je však na jeho rozhodnutí nezbytné nahlížet především materiálně, nikoliv striktně formálně, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud s výše uvedeným závěrem krajského soudu.

[16] Nelze souhlasit ani s argumentací stěžovatele, dle níž měl být návod k obsluze proveden jako důkaz, neboť z něj žalovaný při svém rozhodování vycházel. Tento závěr stěžovatel dovozuje především z toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl následující větu: *„Argument odvolatele nezakládá důvodnou pochybnost o tom, že by policisté, kteří provedli měření, měli postupovat v rozporu s návodem k obsluze.*“ Podle zdejšího soudu však není nezbytná znalost konkrétního návodu k obsluze, aby mohlo být posouzeno, zda stěžovatel vzbudil důvodnou pochybnost o souladu postupu zasahujícího policisty s návodem k obsluze. Zvláště pak za situace, kdy, jak již bylo uvedeno výše, je argumentace stěžovatele vedena toliko typizovanými a spekulativními námitkami. Žalovaný tedy nepochybil, když uvedl, že stěžovatel nezaložil důvodné pochybnosti o tom, že by policisté provádějící měření postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Tento závěr je opřen především o charakter námitek vznesených stěžovatelem a jejich bezprostřední vazbu na nutnost konkrétní znalosti návodu k obsluze. Pořád navíc platí teze, dle níž v případě, že je měření realizováno, pak je možné považovat jeho správnost za prokázanou. Muselo by tak dojít ke skutečně účinnému zpochybnění správnosti provedeného měření. Nejvyšší správní soud uzavírá, že nebylo nezbytné, aby byl návod k obsluze proveden k důkazu, jelikož nebyl a ani nemusel být podkladem rozhodnutí žalovaného. Nad rámec uvedeného pak zdejší soud doplňuje, že ze znění kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel má návod k obsluze k dispozici, a mohl tak jednoznačně vést svou argumentaci do konkrétna.

[17] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[19] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřeném v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu již opakovaně vyjadřoval – a to například přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či 9 As 413/2018.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu